

ХОРХЕ ЛУИС БОРХЕС
ИСТОРИЯТА НА ДВАМАТА
СЪНУВАЩИ

Превод от испански: Светла Христова, 2004

chitanka.info

Арабският историк Ал-Исхаки разказва следното събитие: „Достойни за вяра люде разправят (макар един Аллах да е всезнаещ, всемогъщ и милостив и нивга не заспива), че някога в Кайро живял човек с голямо богатство, ала тъй щедър и великодушен, че изгубил всичко освен бащиния си дом и се видял принуден да работи, за да си изкарва хляба. Толкова усилено се трудел, че една нощ сънят го повалил под едно смокиново дърво в градината му; и ето че насън видял мокър до кости мъж, който извадил от устата си една жълтица и му рекъл: «Твоят късмет е в Персия, в Исфахан; върви да го подириш там». Щом се събудил на следващото утро, човекът веднага поел на дълъг път; докато странствал така, посрещнал опасностите на пустините, на корабите и пиратите, на идолопоклонниците, реките, дивите зверове и людете. Накрая приближил Исфахан, ала нощта го заварила в околностите на града и той легнал да спи в двора на една джамия. А до нея имало някаква къща и по волята на Всемогъщия Аллах тъкмо тази нощ шайка разбойници минали през джамията и нахълтали в къщата; хората, които спели там, се събудили от тупурдията и завикали за помощ. Съседите също се развикали, тъй че местният валия се притекъл на помощ с хората си, а разбойниците избягали през покрива. Валията наредил на подчинените си да претърсят джамията; там попаднали на човека от Кайро и тъй здраво го наложили с бамбукови тояги, че той се озовал на прага на смъртта. Чак след два дена се съвзел в тъмницата. Валията заповядал да доведат затворника при него и го запитал: «Кой си ти и откъде идваш?» Човекът отвърнал: «Аз съм от прочутия град Кайро и името ми е Мохамед ал-Магриби». Валията запитал: «Какво те води в Персия?» Другият решил да каже истината и обяснил: «Видях насън един човек, който ми заръча да дойда в Исфахан, защото тук ме чакал късметът ми. Сега съм в Исфахан и разбирам, че обещаният късмет навярно са били тоягите, с които тъй щедро ме нагостихте».

При тези думи валията прихнал да се смее тъй силно, че се видели и кътните му зъби; накрая рекъл: «О, безразсъдни, доверчиви човече, три пъти вече сънувам една къща в град Кайро, до която има градина, а в градината — слънчев часовник, а зад часовника — смокиново дърво, а до дървото — шадраван, а под шадравана е заровено съкровище. Само че аз и за миг не повярвах на тази лъжа. Ала ти, изчадие на магарица и демон, си бродил от град на град воден

само от вярата в съня си. Повече да не съм те видял в Исфахан. Вземи тия пари и си върви».

Човекът взел парите и се прибрал в родината си. Разкопал под шадравана в своята градина (защото именно нея бил сънувал валията) и намерил съкровището. Тъй Бог го благословил, възнаградил и възвисил. Щедър е Бог и неведоми са пътищата му“.

(От „Книгата на хилядата и една нощи“, 351-ва нощ^[1].)

---

[1] Свободна адаптация на авторизиран превод на „Хиляда и една нощ“ от Едуард Уилям Лейн. Същата приказка — със заглавието „Приказка за багдадеца, който видял сън“ — е разказана през 624-тата нощ в българското издание на „Труд“, превод Киряк Цонев — бел.прев.

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.